
Ohnivý obzor

Wilbur Smith & Imogen Robertson

K obyvatelům Mafekingu se donesly zvěsti, že Búrové formují komanda. Mladší muži oblékali uniformy a otcové rodin, kteří si to mohli dovolit, posílali manželky a děti na jih do Kapské kolonie. Penrod se postaral, aby se Búrové doslechli, že Mafeking představuje kořist, kterou si nemohou nechat ujít. Uspokojení, že plán na zdržení nepřítele by mohl vyjít, kalila pouze obava, že by město mohlo za jeho úspěch zaplatit vysokou cenu.

Jak čas plynul, Amber stále nacházela důvody, proč svůj odjezd odložit, a Penrod byl příliš zaneprázdňený přípravami obrany města – často podřimoval v neobvyklou hodinu na velitelství, místo aby se vrátil do domku –, než aby požadoval její okamžitý odchod do bezpečí Kapska. Sir William Butler byl povolán zpět do Anglie, a jen co odplul, dorazila do Mafekingu část zoufale potřebného dělostřelectva, které Baden-Powellovi odepřel. Železniční nádraží překypovalo čilým ruchem, když dělníci pomocí kovových pražců měnili nákladní vagony na obrněné vozy. Jiní pokládali koleje směřující na východ z města. Baden-Powell obdržel oficiální souhlas k přesunu Protektorátního pluku do samotného města. 10. října 1899 pak vydal prezident Kruger ultimátum – pokud britská vláda nestáhne v příštích dvou dnech všechny své síly z hranic Transvaalu a Oranžského svobodného státu, vyhlásí válku.

Večer, kdy bylo ultimátum doručeno, dostali důstojníci v Mafekingu zprávu, že byli spatřeni muži, kteří kolem města budovali *laagery*. Penrod a Baden-Powell vyjeli, aby se přesvědčili na vlastní oči. Nechali koně půl druhé míle od nejjihnějšího búrského tábora a kráčeli vysokou trávou k oran-

žové záři táborových ohňů. Vedeni světlem hvězd našli malou vyvýšeninu, odkud mohli pozorovat muže čekající na zahájení útoku na Mafekingu.

Búrové rozmístili kryté vozy v obranném postavení a v širokém půlkruhu, a oba důstojníci slyšeli ze tmy bučení a mekot skotu a ovcí – mobilní spížirna, kterou si komandos přivezli s sebou, aby netrpěli hladem. Nad táborovými ohni se kouřilo z hrnců a ve světle plamenů pozorovali Penrod a Baden-Powell muže, kteří se přišli zmocnit Mafekingu. Penrod přiložil k očím polní dalekohled a studoval jednotlivé obličejce. Někteří komandos byli mladí, stále ještě s hladkými tvářemi, a vedle pušek, které drželi na klíně, a plátěných nábojových pásů navlečených na hrudi vypadali jako zakrnělí. Jiným mužům, které v mihotavém světle viděl, bylo zjevně přes padesát a jejich husté vousy prorostly šedinami. Penrod přejížděl pohledem z jednoho na druhého, když vtom strnul šokujícím poznáním.

„Co se děje, Ballantyne?“ Baden-Powell také pozoroval tábor polním dalekohledem a nesklonil ho, ani když Penrod odpovídal.

„Vzpomenete si na jméno Gerrit Vintner, pane?“ otázal se Penrod.

„Ano, to je ten farmář, u kterého jste bydlel. Pokud si vzpomínám, pod jeho střechou jste získal hodně cenných informací.“

„Ano. Takže třetí oheň od západního okraje tábora, muž s hlavou vzhůru, který se dívá naším směrem. To je Gerrit Vintner.“

„Proboha, je to, jako by nás tady v té tmě vyčenichal.“ Baden-Powell sklopil dalekohled a otřel si oči rukou. „Doufám, že vás netrápí svědomí, Penrode.“

„Za to, že jsem zneužil jeho pohostinnosti k získávání informací? Ne, pane, ani v nejmenším. I když si myslím, že kdyby mě spatřil a poznal, přešel by jakékoli minové pole, skutečné či pomyslné, nazval by mě gaunerem a s chutí mě zastřelil. Jenom doufám, že Cronjé nemá pod svým velením mnoho mužů jako on.“

„Taky doufám,“ opáčil Baden-Powell. Znovu se podíval dalekohledem. „Odhadoval bych, že jen v tomto táboře je více než pět set mužů, kteří jsou od pohledu dobře vyzbrojeni.“ Odmlčel se. „Penrode, snad je vám jasné, že musíte okamžitě dostat paní Ballantyneovou z Mafekingu.“

„Jistě,“ odpověděl Penrod. „Vrátíme se pro koně a podíváme se do severních táborů?“

„Výborný nápad,“ opáčil Baden-Powell suše. „Obávám se, že ten váš přítel vidí ve tmě – začíná mě znervózňovat.“

Když se vrátili na velitelství, Ned podal Penrodovi vzkaz od Amber. *Vím, že musím odejít, stálo v něm, prosím, zastav se doma, povečeříme spolu.*

To jí nemohl odmítnout a začal se připravovat na cestu domů.

Právě se chystal opustit velitelství, když dorazil běžec. Vzal si jeho zprávu a přečetl si ji, instinktivně věděl, že může být jen špatná. Při čtení měl Penrod pocit, jako by mu někdo vytlačoval vzduch z plic – byla to ta nejhorší možná zpráva. Koleje na sever a na jih od města byly přerušeny. Amber a ostatní ženy a děti ve městě se již nemohly evakuovat vlakem.

Přední dveře domku Ballantyneových se otevíraly do malého obývacího pokoje. Amber na manžela čekala, a jakmile vstoupil, vstala ze židle. Penrod na ni zíral, jako by ji viděl poprvé. Občas zapomínal, jak krásná jeho žena je. Šaty, které měla na sobě, byly střižené nízko a těsně obepínaly boky. Vlasy měla umyté a rozpuštěné, splývaly jí přes ramena a v hustých zlatých kadeřích padaly na záda.

„Amber?“

Přešla místnost, natáhla se a něžně jej políbila na ústa. Pomalu obkroužil rukama její úzký pas a vychutnával teplo jejích úst i známý tvar zad pod tenkou látkou šatů.

„Omlouváš se mi, Amber?“

Rozepnula mu horní knoflík blůzy. „Rozhodně ne. Jsi hrozný. Ale Davidovi už je líp, a tak ho Greta vzala na noc k jeptiškám. Slyšela jsem o železnici, takže jsem si najala vůz a pár mezků. Odjíždíme za úsvitu, ale pokud musíme zítra odjet, chci si s sebou vzít hezkou vzpomínku, která dlouho vydrží.“

Vzhlédla k němu a kousla se do rtu, i když dlouhými prsty rozepínala další knoflíky blůzy.

„Dobře sis to naplánovala, má drahá.“

„Ano. Mluvila jsem s panem Plaatjem a on našel muže, který půjde s námi. Nejprve se vydáme do Setlagole. Je to na britském území, nebudou mít žádné právo ani důvod mě tam obtěžovat.“

Vklouzla mu rukou pod blůzu a Penrod skrz tenké plátno košile ucítil chlad jejích prstů. Sklonil hlavu a jemně jí přejel rty po krku a ramenou, sevřel ji pevně kolem pasu a přitáhl k sobě.

„To by možná nebylo dost daleko,“ zašeptal jí do kůže a ona se slastně zachvěla, mírně se pohnula a přitiskla se k němu bokem. S rukou pod blůzou vytáhla košili zpod opasku a prsty pohladila holou kůži na manželových zádech, nehty se zlehka plazily vzhůru po páteři. Druhou rukou mu sevřela biceps. Olízla si rty.

„Umím improvizovat, Penrode,“ zašeptala. „A teď k té vzpomínce...“

„Uvidím, co se dá dělat, paní Ballantyneová.“ Zvedl ji a odnesl do ložnice.

„Jak moc je to nebezpečné, Penrode?“ zeptala se Amber o něco později, když už se nasytili milování. „A prosím, pověz mi pravdu.“

Ležela na jeho nahé hrudi a dívala se na něj. Uhladil jí medově blondaté vlasy, které v měsíčním svitu jemně prosvítajícím skrz okenice získaly stříbřitý nádech. Věděl, že jí dluží pravdu.

„Vsadili jsme všechno na naději, že se nám podaří dlouhodobě vázat búrská komanda při obléhání Mafekingu, a nyní v bezprostřední blízkosti města táboří asi sedmtisíc bojovníků. Pokud si Cronjé uvědomí, jak chabá je naše obrana, zaútočí a my budeme nuceni probojovat se z obklíčení. Bude to velmi krvavé, miláčku.“

„Kdybychom neměli Davida, vzala bych pušku a bojovala po tvém boku.“

Tiše se zasmál. „Vím, že bys to udělala, a vydala bys za tučt našich nových rekrutů. Ale musíš odejít, Amber. Mám-li bojovat tak, jak musím, nemohu se soustavně trápit starostmi o vaši bezpečnost.“

Mírně se pohnula, ale neřekla nic.

„Amber, musím si být jistý, že až odsud odejdeš, budeš mluvit jen o silných stránkách naší obrany. Dokonce i s těmi, které považuješ za spojence a přátele.“

„Víš, že svůj úkol splním, lásko moje,“ odvětila.

Kolem domku se začínal zvedat vítr a drnčel okenicemi. Po těchto chvílích intimní důvěrnosti se svou ženou Penrod toužil od narození jejich dítěte, ale když pomyslel na nadcházející bitvu, z celého srdce si přál, aby byla tisíce mil daleko.

„Pokud vše půjde dobře, válka skončí během několika týdnů,“ řekla Amber. „Ale jaká je šance, že se mezitím o sobě něco dozvíme?“

Nechal ruku klouzat po jejím urostlém těle. Žádný umělec by nedokázal nakreslit krásnější křivku. „Sol a předáci Stadtu mají několik mužů, kterým důvěřují natolik, že je využijí jako běžce. Bude to však obtížné a nebez-

pečné. Nesmíš prostě ztratit víru, tak jako ji neztratím já.“ Rukou jí prohrábl vlasy. „Zřejmě si myslíš, že jsem zrůda, když tě posílám s naším synem pryč.“

„Ne, Penrode. Víím, že jsi přesvědčen, že mimo Mafeking budeme ve větším bezpečí. Ale děsím se představy, že každý den nebudu vědět, jak se máš, když obráncům města hrozí takové nebezpečí. Někdy si myslím, že David je v poslední době tak protivný proto, že instinktivně cítí mé obavy o tebe.“

Znělo to jako nesmysl, ale Penrod přesto nacházel v ženiných slovech smutnou pravdu. Natáhla se k němu ve tmě a pohládila ho po tváři.

„Kolik je teď hodin?“

Podíval se na hodinky, které ležely v měsíčním světle – před mnoha lety je dostal od Amber jako dárek.

„Skoro jedna.“

Odtáhla se od něj.

„Tak to bychom si měli dát rychlou pozdní večeři a pak se musím dobatlit.“

Amber vyklouzla z postele, oblékla si hedvábný župan a zašla do malé kuchyňky. Připravila dušené hovězí a podávala je s bramborovou kaší – Penrodovo oblíbené jídlo. Zatímco manžel jedl, ona se začala potulovat po druhé místnosti. Penrod slyšel, jak otvírá a zavírá zásuvky, zatímco vítr vzdychal kolem stěn chalupy a drnčel dřevěnými dveřmi – na veldu se schylovalo k bouři. Penrod přemýšlel o mužích, které viděl u táborových ohňů, jak se připravují na válku. Někteří jsou teď určitě vzhůru, cítí změnu větru a také přemýšlí, co přinese nový úsvit. Náhle Amber přiběhla zpátky do kuchyně, vrhla se Penrodovi do náruče a vášnivě se k němu tiskla.

„Nesmíš zemřít, Penrode. Nikdy bych ti to neodpustila.“

Jemně ji pohládil po tváři.

„Pokusím se zůstat naživu, miláčku. Postarej se o našeho syna.“

Odpoledne po Ambeřině odjezdu se Penrod v hlavním stanu radil s Nedom a Baden-Powellem, protože se blížil termín stanovený v Krugerově ultimátu. Neuniklo mu, že se Baden-Powell podíval na hodiny, než přinesl brandy a sklenice a všem nalil. Vítr před budovou sténal a drnčel o okna. Za jak dlouho, uvažoval Penrod, zazní svist dělostřelby a rachot nábojů z pušek?

Čekali a zírali na hodiny tikající na zdi, dokud neuplynula minuta po celé hodině.

Baden-Powell pozvedl sklenici. „Válka začala,“ oznámil. Penrod si všiml, že v jeho hlase nezní ani náznak triumfu, vzrušení nebo strachu. Bylo to prosté konstatování faktu. „Bůh ochraňuj královnu a hodně štěstí nám všem.“

„A modleme se, aby náš plán vyšel,“ dodal Ned a na doušek vypil skleničku.

„Na to si rád přijiju,“ prohlásil Penrod.

Penrod tu noc spal lehce a vstával za úsvitu. Nechtěl jít na velitelství ani zůstat v tichém domku, kráčel prázdnými ulicemi k železničnímu depu. Jak tak kráčel, představoval si strach o manželku a o syna jako kus chladné hmoty v srdci, těžký a dusivý, otravující krev. Vzpomínka na slastné vzdechy během poslední společné noci jako by se mu hemžila a svédila pod kůží jako stará touha po opiu.

Zapálil si doutník, přešel k depu a pozdravil strážné. Vypadali nervózně, rozhlíželi se po ulici, jako by očekávali, že se na ně ze stínů každou chvíli vrhne po zuby ozbrojený Búr.

„Přijdou tedy dnes, pane?“ zeptal se hubený chlapec se silným severoirským přízvukem a jemným náznakem knírku, který mu odvážně rašil na horním rtu.

„Mohli by, desátníku Parlande,“ odpověděl Penrod. „Pokud ne, pak si myslím, že bychom si pro ně měli dojít, nemyslíte? Čekání mi přijde trochu nudné.“

Chlapec se usmál a vypadal povzbuzeně. Penrod se otočil k odchodu, ale mládenec za ním zavolal: „Pane, mohu se vás ještě na něco zeptat?“

Penrod odklepl popel z doutníku a přikývl.

„Jde, pane, o všechnen ten dynamit ve skladišti, pane. Víím, že je to užitečná věc, ale kdyby nás Búrové ostřelovali... Walshe, který tu stojí se mnou, říká, že s sebou mají zatraceně velký děla... Promiňte, že mluvím tak otevřeně, ale je toho dost, aby to vyhodilo do povětří celý město. Tak jsem si říkal, pane, proč tu toho máme tolik? Teda každopádně docela dost. Jasně, je fajn mít po ruce krabici nebo dvě na pár místech ve městě, ale proč tolik na jediný velký hromadě? Chci říct...“

Penrod beze spěchu, ale pozorně zamířil ke dvojici strážných. „Všechn přebytný dynamit jsme poslali do Bulawaya dřívě, než naši búrští přátelé vytrhali koleje. Osobně jsem ten rozkaz podepsal.“

Parland se podrblal za uchem a nervózně přešlapoval z nohy na nohu. „O tom nic nevím, pane. Podívejte, ten den jsem tam pracoval a jedna zásilka dynamitu šla vlakem do Bulawaya, zrovna když přijela další šarže z Kapska. Stávalo se to docela často, dvojité zásilky, jedna přišla pár dní po tý druhý.“

To je pravda, pomyslel si Penrod. Jednak přicházely soukromé zásoby pana Weila a doplňovaly jeho značné rezervy shromážděné v Mafekingu, aby se vyhnul hrozící dani na zboží v Rhodesii. Kromě toho sem tekl mohutný příval životně důležitého materiálu, munice, pušek a potravinových dávek zakoupených na úvěr díky zárukám Rydera Courtneyho. Nakonec Milner a nový velitel britských sil v Kapsku zřejmě objevili Baden-Powellovy naléhavé objednávky a železnice přepravila další nadbytek zboží. Žádné další dělostřelectvo sice nepřišlo, přesto musel Ned postavit nové skladiště pro vládní dodávky. Mnohé objednávky byly vystaveny opakovaně, a pokud dorazilo více dynamitu ve stejný den, kdy byl přebytek odeslán do relativního bezpečí Bulawaya, duplikace se snadno přehlédla. Na první pohled bezvýznamný, ale potenciálně fatální omyl. Penrod cítil, jak v něm narůstá frustrace. Tyto věci měl někdo kontrolovat. Nyní se životy civilistů ocitly v ohrožení, stejně jako celý plán vynuceného obléhání, protože nějaký hlupák s psací deskou se neobtěžoval provést závěrečnou kontrolu.

„Ukažte mi to,“ požádal Penrod.

Parland nepředpisově, ale o to nadšeněji zasalutoval a vedl ho do tmy skladiště.

Interiér byl napěchovaný bednami a krabicemi. Kdosi se zřejmě snažil udržet vojenské a civilní dodávky oddělené, ale místy se zdálo, že se navzájem prolínají. Pytle s moukou a bedničky s konzervovaným lososem nesourodě naskládáné na kovových bednách s municí pro houfnice.

„Pořád všechno přesouvají, pane,“ stěžoval si Parland v šeru. Ukázal prstem. „A tady to máme, pane, tu vpravo.“

Parland měl naprostou pravdu. Penrod hleděl na stěnu z dřevěných bedniček, z nichž každá obsahovala šedesát liber dynamitu, úhledně naskládaných, i když částečně zakrytých krabicemi s konzervovanými broskvemi. Penrod si blíže prohlédl zásoby a v hlavě provedl rychlý výpočet. Pět set

bedniček. Kdyby sem dopadl granát, celá Evropská čtvrť Mafekingu by se změnila v hluboký kráter.

„Udělal jsem dobře, že jsem se o tom zmínil, pane?“ ptal se Parland nervózně.

„Velmi dobře, desátníku. A teď probudte jednu posádku lokomotivy a zbytek své čety a přiveďte je sem. Okamžitě.“

Parland zachytil tón jeho hlasu a rychle vyrazil. Zatímco přiváděl muže, Penrod napsal Baden-Powellovi vzkaz, ve kterém informoval o svém objevu a akčním plánu na nápravu situace, a předal jej jednomu z chlapců, který, jak se zdálo, se neustále potloukal poblíž výtopny. Chlapec se za okamžik vrátil celý udýchaný a předal složený lístek papíru. Penrod ho otevřel. Obsahoval jediné slovo. *Provedte*.

Během patnácti minut se příslušníci roty D Protektorátního pluku opírali do trakařů a převáželi bedničky s dynamitem na dva železniční nákladní vozy, rychle přesunuté blíž ke skladišti. Strojvůdce sledoval dění po Penrodově boku, bledou pihovatou kůži měl i v ranním chladu zpocenou. „Ale my přece nevíme, jak blízko k městu vytrhali koleje, plukovníku,“ stěžoval si Penrodovi. „Budu muset jet pomalu, nebo se dostaneme na konec tratě, než se nám podaří zastavit lokomotivu. Víte, jak blízko jsou Búrové? Co když přijdou dříve, než se stihneme odpojit, a vyhodí nás do povětří? Skončíme rozmetaní na tisíc kousků, roztroušených po veldu jako žrádlo pro hyeny.“

„Pojedeme tak pomalu, jak budete potřebovat,“ ujistil ho Penrod. „Pokud jde o to, kde končí koleje, to brzy zjistíme. Búrský *laager* leží severovýchodně odtud. Záleží samozřejmě na jejich hlídkách, ale měli bychom mít dost času dojet do bezpečné vzdálenosti od města, než nás zpozorují. Je váš topič připravený?“

„Je připravený.“ Strojvůdce si sundal čepici a zuřivě si třel temeno hlavy.

„Potřebujete ještě někoho, kdo by vám pomohl s odpojením nákladních vozů?“

Muž zaváhal. „Ne, sami budeme rychlejší, nebo přinejmenším *stejně* rychle. Nemá smysl riskovat život někoho dalšího.“

Jeden z mužů, kteří nakládali dynamit na vagon, upustil bedničku a s ošklivou grimasou klesl na jedno koleno. Na okamžik všichni zatajili dech a čekali na výbuch. Nepřišel. Muž se postavil a nakládání pokračovalo.

Penrod spatřil důstojníka, jenž k nim kráčel přes nákladniště a cestou si potahoval uniformu. Kapitán Charles Fitz-Clarence, velitel roty D. Byl veterá-

nem Královských střelců, ale nikdy se nezúčastnil boje, protože kvůli špatnému zdraví sloužil jen na administrativních pozicích. Povídalo se, že jeho otec, kapitán George FitzClarence, zatahal za nitky, aby ho udržel v armádě, což byla fáma, která FitzClarence rozzuřila a přiměla ho, aby se při mnoha příležitostech dobrovolně hlásil do služby v první linii. Žádostem nikdo nevyhověl, dokud v jižní Africe nehrozila válka. Penrod věděl, že jeho dvojče Eduard byl zabit u Abú Hamedu. Eduardův velící důstojník v Egyptě Herbert Kitchener o něm mluvil velmi nadšeně. Penrod však nedokázal sladit Kitchenerova slova s osobou, která k němu nyní kráčela.

„Ballantyne!“ zařval FitzClarence, hezkou aristokratickou tvář měl zmuchlanou spánkem a rozmrzelostí. „Je zvykem nejdřív informovat kolegu důstojníka, než začnete klidně a po libosti využívat jeho rotu.“

Penrod ho sjel ledovým pohledem. „Omlouvám se, kapitáne. Považoval jsem tu záležitost za příliš naléhavou, než abych se zdržoval takovými drobnostmi.“

FitzClarence pohlédl na to, co jeho muži převáželi k vagonům, a zbledl. „Bože všemohoucí! Tohle tam někdo nechal ve skladišti?“ O krok ustoupil a zasalutoval. „Pokračujte!“

„Budeme připravení vyrazit, jakmile skončíte nakládku, plukovníku,“ oznámil strojvůdce, natáhl si čepici na hlavu a odkráčel k jemně syčící lokomotivě.

Vyjeli na veld a lokomotiva tlačila vozy z města s nervy drásající pomalostí. Penrod se vykláněl z kabiny, díval se přes vagony a jejich smrtící náklad a dalekohledem studoval terén před sebou. Strojvůdce si občas vyměnil pár poznámek s topičem, který házel uhlí do pekelného chřtánu topeniště, seřizoval páky a ventily, a když neměl jiný úkol, leštil oranžovým hadrem, který měl zastrčený v kapse kombinézy, imaginární smítka sazí z lesklé mosazi ovládacích prvků.

Vegetaci v okolí Mafekingu tvořily křoviny a trnité keře – dlouhotrná a zkroucená akácie, manovec mouřenínský a jihoafrický akát. Suchá rudá půda pod řídkou trávou zoufale toužila po letních deštích a jedinou překážku na obzoru tvořily nízké vyvýšeniny zvětralých skal. Penrod si prohlížel horizont pravidelnými, neuspěchanými pohyby. Kouř valící se z lokomotivy

byl viditelný na míle daleko. Búrové už určitě vyslali průzkumný oddíl, aby zjistil, co mají obyvatelé Mafekingu za lubem. Penrod na to spoléhal.

„Jak daleko jsme od města?“ zeptal se.

„Šest, sedm mil, řekl bych,“ odpověděl strojvůdce. „To už musí stačit, ne? Odpojme už vagony a vyrazíme domů? Mám v depu kousek slaniny. Opeču vám ji k snídani na lopatě, až topeniště trochu vychladne.“

„Jedme ještě kousek dál,“ prohlásil Penrod rozhodně.

Brzy nato spatřili místo, kde byly koleje vytrhány, a Penrod dal povel k brzdní. Búrové dokonce vykopali půdu pod pražci. Zvedl se vítr a plnil vzduch prachem, trnité keře se třásly a chrastily. Penrod ucítil na tváři bodnutí a vzápětí zpozoroval nízko nad zemí hustší oblak prachu. Zpoza nízkého skalnatého hřebene a křovin na východě se vynořila skupina mužů na koních.

Lokomotiva se syčením zabrzdlila do úplného zastavení. Strojvůdce také zahlédl jezdce v dálce a zadíval se na Penroda. „Chcete, aby stříleli na vagony!“ vyjekl, když náhle pochopil Penrodův plán. „Provokujete je! Chcete, aby vyhodili náklad do povětří! Proto jsme zajeli tak daleko!“

„Nemůžeme jim přece ten dynamit darovat,“ opáčil Penrod. „A kdybychom ho odpálili sami, považoval bych to za plýtvání trhavinami.“

„Vy jste šílenec,“ zasyčel topič.

„Teď se můžete odpojit,“ odpověděl Penrod.

Strojvůdce i topič okamžitě vystoupili z kabiny a pustili se do práce. Penrod slyšel řinčení kovu.

Počítal jezdce, kteří se k nim blížili – dvacet mužů v lehkém klusu.

„Tak jen jedte,“ pobízel je Penrod tiše. „Podívejte se na nás pěkně zblízka.“

Strojvůdce a topič se vyškrábali zpět do kabiny a začali hýbat pákami.

„Počkejte,“ zarazil je Penrod ostře. „Ještě neodjíždíme.“

„Proboha, člověče!“ zakvílel strojvůdce.

Parní stroj zasyčel a Penrod slyšel přes stálé sténání větru, jak strojvůdce v panice zrychleně oddechuje, muž však udělal, co mu bylo nařízeno.

Jezdci s každým metrem zrychlovali a hnali koně prachem zviřeným skučícím větrem. Sedm set yardů. Penrod téměř cítil jejich podezřívavost, jejich dychtivost po boji, po první krvi války. Vyklonil se z kabiny, vytáhl z pouzdra revolver a v rychlém sledu vypálil čtyři rány. Na takovou vzdálenost nemohl doufat, že někoho z jezdců zasáhne, ale o to mu nešlo. Chtěl je přimět, aby stříleli na nákladní vagony. Nebyly pancéřované. Několik střel z búrských mauserovek by mělo k odpálení dynamitu stačit.

Búrové palbu okamžitě opětovali.

„Teď,“ řekl Penrod.

Strojvůdce se vrhl na ovládací páky a odbrzdil. Lokomotiva se s kovovým zasténáním rozjela a v topeništi zahučelo, jak do něj topič zuřivě ládoval uhlí. Búrové cválali k vagonům a usilovně na ně stříleli – Penrod viděl, jak se u kolejiště zvedají obláčky prachu.

Kola duněla po kolejích a přidávala drahocenné yardy, které je dělily od smrtonosného nákladu na vagonech. Ve větru a prachu si Búrové neuvědomili, že už na ně nikdo nestřílí. Dalekohledem Penrod viděl, jak se z boku vagonu s výbušninami odštípla silná tříska. Jsou už dost daleko?

Konečně jedna z kulek zasáhla cíl a dynamit explodoval v prudkém hromovém výbuchu. Nákladní vagony vyletěly do vzduchu a roztříštily se v bouři létajících šrapnelů. Tlaková vlna vyrazila Penrodovi dech z plic a odhodila ho stranou, napůl ven z kabiny, takže zůstal viset na madlu nad míhajícími se písty. A pak ranní světlo potemnělo, když na prchající Brity začala pršet hlína vyvržená vybuchujícími vagony. Těžké hroudy dopadaly na střechu kabiny jako minometná palba. Penrod se vytáhl od kmitajícího železa a snažil se najít pevný stup na hraně kabiny, svaly na pažích ho pálily úsilím udržet se v bezpečí. Podařilo se mu zvednout se o další palec, zapřel se nohou a vrhl se bokem do kabiny.

Řidič nadával květnatou směsicí angličtiny a němčiny, ale když viděl, že se v kabině objevil Penrod, a uvědomil si, že je stále na kolejích a ujíždí směrem na Mafeking, vykřikl hlasitě hurá. Hroudy hlíny dopadaly na střechu kabiny lokomotivy jako silný déšť.

Penrod se ztěžka postavil a stále lapal po dechu. Vrátil se na okraj kabiny, otřel čočky dalekohledu od špíny a znovu vyhlédl k místu exploze. Ve vzduchu se pořád ještě vznášel velký oblak kouře a trosek. Po dvaceti mužích, kteří na ně zaútočili, zůstala jen prázdnota veldu kolem pokroucených zbytků vagonů. Hořící trávou pak uháněl kůň bez jezdce zachvácený panikou.

Když zastavili u depa, Baden-Powell už na ně čekal. Penrod seskočil z plošiny strojvůdcovské kabiny, oprášil si hlínu z uniformy, narovnal se a zasalutoval velícímu důstojníkovi, jenž k němu přistoupil. Strojvůdce a topiče se ujali ostatní železničáři, oslavovali je a odnesli na ramenou – bezpochyby k nejlepší dostupné snídani.

„Ten váš výbuch rozdrnčel okna,“ konstatoval Baden-Powell a opětoval Penrodův pozdrav. „Pohov, plukovníku. A dobrá práce.“

„Narazili jsme na hlídku dvaceti jezdců, pane. Přijeli od severovýchodu.“

Společně vykročili k velitelsví, Penrod se mírně sklonil, aby Baden-Powella slyšel – v uších mu stále zvonilo po hřmění výbuchu a jeho velící důstojník měl ve zvyku mluvit potichu, kdykoli se ocitli na otevřeném prostranství.

„Jsme odříznuti,“ oznámil prostě. „Telegrafní vedení je mimo provoz a Cronjé vysílá hlídky z jihu a severu, aby prozkoumaly naši obranu. Padlo pár výstřelů poblíž cihelen, ale nebylo z toho nic víc než drobná přestřelka.“ Odmlčel se. „Skupina dvaceti mužů se pokusila proniknout korytem řeky a přes Stadt.“

„A?“

„Barolongové je zahnali. Pan Plaatje nám předal náčelníkovo hlášení. Věří, že zabili nebo zranili šest lidí, než Búrové ustoupili. Ve Stadtu nedošlo k žádným zraněním kromě jednoho mladíka, který utrpěl ošklivou odřeninu od odražené kulky.“

Penrod se krátce usmál, představoval si, jak Sol doručuje hlášení, a pak znovu zvažněl. Búrové postupovali rychle. „Překvapuje mě, že podnikají opravdové útoky tak brzo, pane.“

„Jistě. Snad jim vaše malá eskapáda z dnešního rána sebere vítr z plachet, ale já tu nehodlám tiše sedět a čekat, až se na nás vrhnou. Ať se propadnu, jestli jim dovolím vyhledávat slabá místa naší obrany. Pokud dnes nedojde k žádné další akci, vyšleme zítra ráno Bentincka s rotou A a uvidíme, jestli by mohl vypátrat jednu nebo dvě hlídky a poslat je domů.“

Lord Charles Cavendish-Bentinck patřil k vojákům naverbovaným pro Baden-Powellovy nepravidelné jednotky v Indii, kde sloužil jako poručík u 9. jízdního pluku. Často se pohyboval ve společnosti majora Alexandra Godleyho – dva vysoké „Irčany“, jak se sami označovali, spojovala láska k pólu, koním a lovu.

„Pokud Bentnickova akce nevyjde a v důsledku jeho nezdaru vznikne v našich liniích mezera, Cronjému postačí projít skrz ni,“ opáčil Penrod.

„Všichni jsme si toho vědomi, plukovníku,“ odsekl Baden-Powell. „Možná tomu nebudete věřit, ale je tu ještě pár chlapů, kteří se vyznají.“

„Ovšem ne dost dobře na to, aby zkontrolovali, jestli bylo množství dynamitu postačující k tomu, aby změnilo celé tohle město zpátky na pustinu,

skutečně odesláno do Bulawaya, nebo zůstalo uložené ve skladišti,“ zareagoval Penrod podrážděně.

Baden-Powell se zastavil a Penrod v jeho očích zachytil záblesk hněvu. „Ballantyne, jste skvělý muž, ale varovali mě, že jste také neústupný a hrdý. Nedovolte, aby vás ovládla méně ušlechtilá stránka vaší povahy. Vidím, že se k nižším hodnotám chováte mnohem přátelštěji a otevřeněji a získáváte tím jejich loajalitu. Ale než tahle válka skončí, budete také potřebovat loajalitu svých kolegů důstojníků. Snad byste mohl neomezovat požehnání svého přátelství jen na Neda Cecila a vyhnout se dojmu, že ostatní jen neustále soudíte.“

Penrod byl v pokušení odpovědět, že od ostatních důstojníků neočekává nic, co by neočekával od sebe samého, ale podařilo se mu udržet jazyk za zuby.

Baden-Powell znovu vykročil. „Pokud Cronjé prorazí naše linie, stáhneme se podle plánu na velitelství a proboujeme se na jih. Doufám, že jste nám nechal dost dynamitu, abychom mohli v případě potřeby vyhodit sklady do povětří.“

„To jsem udělal.“

„Dobře.“

Přeložil Dalibor Míček